

van drie Engelse en drie Amerikaanse divisies; die landingen zouden zich over een periode van minstens drie maanden uitstrekken.

Nauwelijks was dit besluit genomen of de noodkreten uit de *Pacific* werden zo talrijk dat men er van terugkwam. Vooral de chef van de Amerikaanse legerstaf, generaal Marshall, ging er met klem op aandringen dat men wat Amerika onmiddellijk beschikbaar had, in een groot convooi naar het zuidelijk deel van de Stille Oceaan zou sturen: twee-en-twintigduizend man aan troepen, bijna 400 vliegtuigen, 200 000 ton aan militaire voorraden. De vorming van dit convooi werd goedgekeurd. Toen men er met de grootste moeite de schepen voor had kunnen vinden, bleek het onvermijdelijk om *D-Day* voor de eerste landingen in Marokko en Algerië van 15 februari naar 25 mei te verschuiven. Trouwens, dit uitstel leek ook raadzaam: Auchinlecks poging om Rommels strijdmacht te vernietigen, was mislukt, Rommel was weer tot de aanval overgegaan; kennelijk waren de Duitsers in Noord-Afrika sterker dan men aangenomen had.

Dat met de landingen in Frans Noordwest-Afrika gewacht zou worden, was een groot deel van Marshalls stafofficieren niet onwelkom. Zij vreesden dat die landingen door de te verwachten Duitse en Italiaanse reacties tot een situatie zouden leiden waarin meer en meer Geallieerde krachten naar het gebied van de Middellandse Zee gezogen zouden worden. Natuurlijk, daar zou men de *Wehrmacht* nederlagen kunnen toebrengen, maar men zou haar er niet beslissend kunnen verslaan. En de vrees van die officieren was dat men genoopt zou worden, aan dat neventerrein zoveel aandacht te besteden dat de actie op het hoofdterrein, West-Europa, belangrijk uitgesteld zou moeten worden. In een memorandum dat in januari '42 de ronde deed in het Washingtonse *War Department* werd gesteld: '*Our acceptance of a commitment in North West Africa at this time would prove to be a mistake of the first magnitude.*'¹

Hoe dit zij – er was overeenstemming bereikt. Meer nog. Afgesproken was dat de Britse *Chiefs of Staff* plaatsvervangers zouden aanwijzen die in Washington samen met de Amerikaanse *Chiefs of Staff* een apart college zouden vormen, de *Combined Chiefs of Staff*, dat met inachtneming van de algemene richtlijnen van Amerika's president en Englands premier dagelijks de nodige beslissingen zou nemen ten aanzien van de krachten die naar de verschillende strijdtoneelen toe zouden gaan en van de opdrachten waar de daar functionerende bevelhebbers zich aan zouden moeten houden. Dit betekende dat de Engelse oorlogsinspanning op alle terreinen, productie en transport inbegrepen, gecoördineerd zou worden met de Amerikaanse. Het

¹ Aangehaald in a.v., p. 360.